

De ontmoeting

Eigenlijk begon het allemaal met sneeuw.
Een late sneeuwbus,
misschien voorspeld,
maar niet verwacht,
en zeker geen rekening mee gehouden...

* * *

's Ochtends bij het wakker worden, zag ik dat het tentdoek nog maar een klein stukje van mijn gezicht was verwijderd. Doorgezakt door de sneeuw, die de vorige nacht was gevallen.

Mijn reisgenoten sliepen nog, Bert snurkte onverstoorbaar, Kaat lag op haar zij, van mij weggedraaid, blijkbaar rustig slapend. Zelf had ik lang wakker gelegen. Met zijn drieën in de kleine tent was krap en benauwd, maar gisteravond leek het de beste oplossing. Eén tent opzetten, dat zou ondanks de harde wind nog wel lukken.

Gisteren had het begin van onze bergtocht moeten worden. Een tocht van vijf dagen, maar we kwamen amper de berghelling achter de grote berghut op. Harde wind, stormachtig zelfs. En ja, dat was de

weersverwachting geweest, maar wij dachten dat het wel mee zou vallen. Niet zeuren, gewoon gaan. Alles ingepakt, jassen aangetrokken, mutsen opgezet en zo waren we op weg gegaan.

Onzin natuurlijk.

Na een uur ploeteren tegen de wind in op een gladde berghelling moesten we ons ongelijk toegeven en omkeren. Terug de warme berghut in, waar de nieuwe weersverwachting al opgehangen was. En dat zag er niet best uit. Langzaam drong het tot ons door: geen bergtocht, in ieder geval niet nu.

We bestelden nog maar weer een warme choco en een stuk taart, als troost. Zeiden eerst een uur niets en begonnen toen te overleggen. Met dit weer afdalen naar het eerstvolgende dorp was ook onzin. De bus die ons de dag ervoor had gebracht, zou tegen de tijd dat wij aan zouden komen alweer vertrokken zijn. Nog een nacht kamperen; dat leek de beste oplossing. En dan maar één tent opzetten, een beetje in de luwte van het gebouw.

En nu was daar dus ook nog die sneeuw. Ik ritste de tent een stukje open en keek naar buiten. Een witte wereld - er was een heel pak sneeuw gevallen.

Ik verbaasde mij over mijn reisgenoten, die nog steeds sliepen; onbekommerd.

Een paar uur later zaten we weer in de berghut. Opnieuw alles ingepakt en verdeeld. Maar nu hadden we de beslissing genomen: terug naar het dal, waar waarschijnlijk de zon zou schijnen. Daar aan de rivier kamperen en nieuwe plannen maken.

Even later liepen we over de gedeeltelijk verharde weg naar de parkeerplaats waar we de bus zouden nemen, terug naar het dal. Eergisteren waren we vanaf die plek onze tocht begonnen, nog vol goede moed.

We waren overigens niet de enigen die terugkeerden. Meer wandelaars liepen dezelfde richting op. Bert en Kaat liepen voor mij, gearmd, ondanks de bepakking. Naast mij kwam een vrouw lopen, ook met een rugzak, een muts op donker krullend haar. Al snel begonnen we te praten. Ze vertelde dat ze net een trektocht had afgesloten, een mooie wandeling gemaakt, had genoten. Een trektocht in haar eentje. Ik keek vol bewondering naar haar op. Wat een lef, zomaar in je eentje de bergen intrekken...

Ze liep ontspannen, leek geen last te hebben van haar rugzak. Ze praatte kalm, vertelde haar verhaal met veel plezier. Over wat ze had gezien, beleefd in haar eentje. Over lastige momenten op de tocht, obstakels soms, tegenslag. Ze leek onverschrokken, iemand die de wereld aan kon...

Nu, drie jaar later, ben ik bezig mijn rugzak in te pakken. Morgenochtend neem ik de veerboot richting Noorwegen, Kristiansand, daarna de trein naar Otta. Daar zal ik een nachtje op de camping kamperen en dan de bus nemen naar Spranget, Rondane.

En dan begint mijn trektocht in de bergen, in mijn eentje...

Dag 1 ?

Dag 1. Zo had ik mijn verslag willen beginnen, met de eerste wandeldag. Een verslag van een bergtocht van Rondvassbu naar Hjerkin – een reis in m'n eentje over de bergen en de hoogvlakten van Rondane. Rondane ligt ongeveer in het midden van Noorwegen, vlakbij het stadje Otta en is het oudste nationale park van Noorwegen.

Zo had ik het mij voorgenomen. Maar in de werkelijkheid lopen zaken altijd anders. En een Dag 1 is feitelijk geen Dag 1 – een tocht begint niet zomaar op een plek in de bergen, hoe mooi ook. Er zijn dagen aan vooraf gegaan, dagen, maanden, discussies...

Op mijn voornemen om in mijn eentje een bergtocht te gaan maken, kwam het nodige commentaar en dat commentaar nam alleen maar toe toen ik mijn plannen wijzigde en aangaf dat ik niet alleen zou gaan, maar met Joep.

Joep?

Dat hazenhart? Dat bij de geringste tegenslag zou afhaken, weg zou rennen, waar ik niet op zou kunnen terugvallen.

Joep?

Dan kon ik toch echt beter alleen gaan, hoewel dat

ook een ondoordacht plan was. Ik wist toch dat het afgeraden werd om alleen een bergtocht te maken?

Dus misschien moet ik niet met Dag 1 beginnen, maar met de dagen, de weken ervoor...

O ja, ook goed om te realiseren dat deze tocht plaatsvindt in de zomer van 1991, lang voordat er een mobiele telefoon bestaat. Ik heb dan zelfs nog geen laptop, wel verschijnen de eerste pc's op het werk; de desktop en op een Apple computer kan ik aan de slag met het programma Pagemaker.

Maar nog geen mobiel en zeker nog geen smartphone. Op het moment dat je een berggebied in gaat is er dus niemand die jou kan bereiken en zelf kan je ook niemand bellen in geval van nood...

Joep

Dit verhaal begint eigenlijk zelfs al maanden eerder; op het moment dat vrienden vertellen over een schattig hondje dat een beetje in de knel komt. In het gezin waar ze woont, met kleine kinderen, dreigt de relatie van de ouders spaak te lopen. Veel spanningen, ruzie, niemand heeft meer tijd of zin om de hond uit te laten. Of ik mij niet over dat hondje wil ontfermen, tijdelijk?

Een paar maanden later is het hondje nog steeds bij mij en dat zal wel zo blijven. En ja, het is een prima beestje. Vuilnisbakje met vermoedelijk flink wat stabij in de bloedlijn, zwart-wit met een prachtig wit pluimpje aan het eind van de staart.

Joep.

Joep heeft toch wel wat overgehouden aan de periode bij het gezin, altijd alert, schrikt gauw en duikt dan weg. Het is een teefje, ze heeft eigenlijk een andere naam, maar de kinderen vonden het leuk om 'joepie' te roepen als ze met haar speelden, dus werd het al gauw Joep.

En dus moet ik mijn plannen voor de vakantie bijstellen. Of niet. Het plan was om nu eindelijk een tocht door de bergen in mijn eentje te maken, de ontmoeting met die vrouw in Rondane was altijd

blijven hangen. Enkele van mijn beste vrienden lopen vaak genoeg een tocht alleen door de bergen: jongens. Maar ik heb indertijd zelf gezien dat een vrouw alleen ook prima een bergtocht kan maken. En trouwens; ik wil niet voor de jongens onder doen. Dus...

Maar ja, Joep. Joep alleen achterlaten zie ik niet zitten, dat betekent dat weer een vreemde voor haar moet zorgen en eerlijk gezegd ben ik wel heel erg aan Joep gehecht geraakt. Ze is reuze grappig, slim, een gezellige kameraad. Merkwaardig genoeg word ik zelf gaandeweg ook meer relaxed. Als ik Joep rustig zie zitten of slapen, voel ik hoe mijn spieren ontspannen, m'n ademhaling rustiger wordt. Immers als Joep geen gevaar signaleert, is het echt veilig. Ik verbaas mij er vaak over dat ze zoveel meer waarneemt in een omgeving. Ik zie haar oren bewegen in een richting, haar neus beweegt snel – zelf hoor en zie ik op zulke momenten niets.

Ik train haar om los, zonder riem, te lopen. Ze leert snel te reageren op commando's: Zit! Blijf! Naast!

Als we wandelen loopt ze voorop, ik volg met plezier dat witte zwiepende puntje van haar staart. Af en toe kijkt ze om, loopt dan weer verder. Volgens mij moet een tocht samen met Joep lukken.

Ik oefen in m'n tuin met slapen in een tentje. In het begin vind ze dat maar niets, wil telkens uitbreken omdat ze iets hoort, maar na een aantal keren heeft

ze toch haar draai gevonden. Letterlijk; ze is eerst een paar minuten aan het draaien op haar handdoek voordat ze rustig ligt.

Ik ga op zoek naar hondenvoer dat makkelijk mee te nemen is. Maak plannen voor een tocht van hooguit vijf dagen om alle bagage, vooral voedsel, te beperken. Want al heb ik Noren op een tocht vaak genoeg gezien met een hond met zijn eigen rugzakje, dàt lijkt mij voor Joep toch echt een brug te ver.

